

es, te Coor-  
Wiersma, te  
Heerink, te  
Gispen, P. C.  
Dedemaart,  
form. Kerk te  
A. v. d. Plas,  
konie: H. L.  
Kerk.  
Ysbrandy, te  
C. Kamsteeg,  
L. Th. van  
an, W. D. M.  
Berkebach  
in ca. (Geld).  
— Westma  
it. — H. H. Dor-  
ez.), J. C. H.  
N. G. Veld-  
t (vac. Schok-  
te Oldebroek  
and, te Baarn.  
Oene (Geld).  
ten, te Hoo-  
ANK  
N,  
II-  
le  
ord  
K  
Z.  
NGEN  
ten druk  
een toon  
Dagboek  
guitver-  
welk een  
tvingen-  
zage bij  
VAN  
LING  
K.  
toeslag).  
emde dit  
chiten zin  
heid van  
stelling.  
soliden  
tgever  
KOK.  
iteit.  
uit Lippen-  
f 3.50, uit  
Gorredijk  
den heer  
er f 1, uit  
Hoozeveen  
f 3.50, uit  
5.50, samen  
P. J. van  
contribu-  
ansnides te  
orig bedrag  
verd).  
Brouwers  
teit:  
den heer  
en f 3, uit  
f 3 door den  
rd f 6.25.  
E. Jr.,  
ingmeester.  
162.  
alaria.  
Jotter.  
f 1.70.  
ton.  
inhardt.

# De Heraut

door de

## Gerreformeerde Kerken in Nederland.

Het nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

### Zondag 23 Maart 1919. N<sup>o</sup>. 2148.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.  
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnemen-  
ten en advertenties aan de ADMINISTRATIE. Bureau: N.Z. Voorburgwal 88-90, te Amsterdam.  
Insendingen, die later dan Donderdag 's namiddags te 12 uur worden ont-  
vangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.50 bij vooruitbetaling  
voor het Buitenland en Ned.-Indië per jaar f 7.20 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke  
nummers j. — 15.  
Advertentie: van 1 tot 6 regels f 1.30, met inbegrip van bewijsnummer, voor  
elken regel meer f .20. Aanvragen en vermelding van liefdegaven f .12 per regel.

#### Van de Kerk. XII.

De Zoon des menschen gaat  
wel heen, gelijk van hem ge-  
schreven is; maar wie dien  
menschen, door welken de Zoon  
des menschen verraden wordt;  
het ware hem goed, zoo die  
menschen niet geboren was ge-  
weest. Matth. XXVI: 24.

Is alzoo de valsche voorstelling afge-  
wezen, als zou het Vaderhuis de eeuwige  
woonstede der gezaligden zijn, in tegen-  
overgesteld zin moet er even beslist op  
gevezen, dat de Christelijke Kerk, die op  
deze zondige aarde haar vleugelen moet  
uitspreiden, niet anders dan een gebrekkig  
karakter kan dragen. Reeds aanstonds open-  
baart zich dit in de keuze die Jezus deed  
van zijn twaalf discipelen. Dat Jezus  
hierbij niet op loutere proef afging, maar  
handelde met zekere voorwetenschap, toont  
't geen de apostel Johannes omtrent  
Nathanas' roeping meldt. Nathanas had  
de Heere nog nimmer ontmoet, en toch  
toonde Jezus hem bij de eerste ontmoeting  
reeds als van vroeger te kennen. Aanstonds  
toen hij voor Jezus verscheen, gaf de Heere  
hem den lofpreis: »Zie, waarlijk een Israëliet,  
in wien geen bedrog is!» En toen Nathanas  
daarop vroeg: »Van waar kent Gij mij?»  
ontving hij ten antwoord: »Eer u Philippus  
riep, toen ge onder den vijgeboom waart,  
zag ik u!» Hieruit kan niet anders afge-  
leid, dan dat Jezus bij de keuze van zijn  
discipelen niet op den gis of op den tast is  
afgegaan, maar met zekere voorkennis  
wist wien hij koos. Ditzelfde moet derhalve  
ook gelden hebben bij de keuze van  
Judas Iscariot. Ge kunt niet zeggen, dat  
de Christus Judas voor een uitverkorene  
aanzag, en vastelijk meende in hem een  
geloovig discipel te zullen bezitten. Wie  
het alzoo voorstelt, miskent in den Chris-  
tus de zekere voorwetenschap, die gedurig  
uitkwam, en die hem, krachtens zijn God-  
delijken oorsprong, niet ontbreken kon. Het  
mag dan ook niet anders voorgesteld, of  
de Heer heeft Judas Iscariot gekozen, en  
onder zijn discipelen opgenomen, niette-  
genstaande hij vooraf wist, wat van het  
discipelschap van Judas de droeve uitkomst  
zou zijn. Dit staat daarom te meer vast,  
omdat Judas met de overige elf discipelen  
door den Christus is uitgezonden, toen de  
Christus zijn twaalf jongeren gelastte hem  
te prediken onder Israël. Ook hier is  
geen twijfel toelaatbaar. Slaat ge toch  
het tiende hoofdstuk van het Evangelie  
van Mattheüs op, waar ons het verhaal  
van deze uitzending geschiedt, dan vindt  
ge in den aanvang van dat hoofdstuk ten  
eerste gemeld, dat Jezus »hun macht ge-  
geven heeft over alle onreine geesten, om  
ze uit te werpen, en van alle ziekte, en  
alle kwaal te genezen». Zoo toch staat  
't letterlijk in het eerste vers. En daarop nu  
volgt even letterlijk de opgave van de lijst  
der twaalf discipelen, die hij uitzond, en  
aan het slot nu van deze lijst komt ook  
Judas voor, en wel onder deze bijvoeging:  
»en Judas Iscariot die hem ook verraden  
zou». Zoo was Judas derhalve onder de  
hier genoemde en uitgezonden twaalf  
opgenomen, doch werd hij nochtans in  
alles met de overige elf geheel op één lijn  
gesteld.

De discipelen, zoo staat er in vs. 5,  
moesten uitgaan, niet naar de Heidenen  
noch naar de Samaritanen, doch uitsluitend  
onder de Israëlieten, en daarbij nu  
kregen ze dezen last: »Heegaande predikt,  
zeggende: Het Koninkrijk Gods is na-  
bijgekomen. Geneest de krankten, reinigt  
de melaatschen, wekt de dooden op, werpt  
de duivelen uit. Gij hebt 't om niet ont-  
vangen, geeft 't om niet. Zie, ik zend  
u als schapen in 't midden der wolven,  
zijt dan voorzichtig gelijk de slangen en  
oprecht gelijk de duiven;... doch zijt niet  
bezorgd, hoe of wat gij spreken zult, want  
het zal u in die ure gegeven worden, wat  
gij spreken zult.» Nu is dit ver gaand ge-  
tuigenis dat Jezus hiermee aan de twaal-  
ven geeft, toch reeds op zich zelf raadsel-  
achtig in zijn geheimzinnigheid. Het was  
toch het verlenen aan de discipelen van  
zulk een geheel buitengewone macht, dat het  
om, bij hun nog pas begonnen geestelijke  
ontwikkeling, schier ongelooflijk toeschijnt,  
hoe hun toen reeds een zoo geheel buit-  
gewone macht kon verleend worden.  
Een macht, die zich niet bepaalde tot de  
macht om in welsprekende taal een ge-  
tuigenis van den gekomen Messias te  
brengen, maar die hen in staat  
stelde om zelfs de dooden op te wekken.  
Die macht nu is door Jezus, zoo als er  
duidelijk staat, verleend aan de twaalf  
saam, en zulks zonder eenig onderscheid.  
Er staat toch niets afzonderlijks bij omtrent  
Petrus of wien ook, en zoo evenmin met

opzicht tot Judas Iscariot. We mogen het  
derhalve niet anders verstaan, dan dat ook  
aan Judas Iscariot toen ter tijd deze  
uitzending onder Israël ten deel werd,  
en dat ook hem in die ure de veelzijdige  
geestelijke macht verleend is, die als het  
deel van alle de twaalf discipelen hiervol-  
geldt staat. Wel wordt niet afzonderlijk  
van hem vermeld, dat ook hij wonderen deed  
of 't getuigenis uitgaaf, doch dit staat er  
van de overige elf evenmin bij. Waar hij  
alzo onder de twaalfv genoemd wordt,  
en al wat volgt op geheel het gezelschap  
der twaalfv slaat, kan en mag het niet  
anders opgevat, of ook aan Judas is toen ter  
tijd die wonderen macht en bevoegdheid  
verleend niet alleen, maar ook daadwer-  
kelijk geschonken, waardoor ook hij be-  
kwaamd en in staat werd gesteld, om al  
zulke wonderen te doen als hier worden  
opgenoemd. Trekt men hieruit nu het ge-  
volg, dat Jezus Judas niet doorzag en niet  
kende, dan doet men te kort aan Jezus al  
doorzichte kennis; en geeft men omge-  
keerd toe, dat Jezus wist wie hij in Judas  
voor zich had, dan volgt er, wat niet  
minder opmerkelijk is, ten stelligste uit,  
dat Jezus, hoewel hij Judas doorzag en  
doorgrondde, hem toch zoo buitengewone  
bevoegdheid en macht verleend heeft. Hier  
nu mag niet over heen gelezen. Dit dient  
opgemerkt.

De vaak geopperde bedenking, dat Jezus  
zelf toch verklaarde den dag der Volending  
niet te weten, daar deze alleen den Vader  
bekend was, kan niet als bewijs hiertegen  
gelden. Hier toch gold het 't machtige  
initiatief voor het doen intreden der Vol-  
einding, en hierbij sprak het van zelf, dat  
de vraag wanneer deze dag zou intreden,  
alleen hem bekend kon zijn, van wien  
het almachtige initiatief er voor uit  
zou gaan. Het gold hier de Vrijmacht  
des Vaders, gelijk we dan ook in  
Hand. I: 7 lezen, dat Jezus tot zijn discipelen  
zeide: »Het komt u niet toe, te weten  
de tijden of gelegenheden welke de Vader  
in zijne eigene macht gesteld heeft.» Heel  
anders stond 't daarentegen, waar sprake  
was van menschenkennis. Dan toch blijkt  
bij elke gelegenheid, dat Jezus den mensch  
doorzag en hem niet slechts bespiedde,  
maar geheel als in een spiegel voor zich  
zag afgebootst. Er kan dan ook geen sprake  
van zijn, dat Jezus in Judas een uitver-  
korene zou gezien hebben, hem als zoo-  
danig zou hebben aangenomen, en eerst  
op het laatst tot zijn ontzetting ontdekt  
had, hoe hij zich in dezen discipel had  
vergist. Toch houde men wel in 't oog,  
dat Judas niet als een afwijzend onge-  
loovig optrad. Veelmeer nam hij van meet  
af den schijn aan van, evenals de overige  
elf jongeren, zich geheel aan den Heiland  
te hebben overgegeven. Het onderscheid  
tusschen hem en de overige elf school eenig-  
lijk hierin, dat hij slechts trouw bleef, zoolang  
hij hoop kon koesteren, dat Jezus aanstonds  
het Koninkrijk met al zijn luister zou doen  
intreden, zoodat ook hij in dit heerlijke  
Koninkrijk een hooge plaats der eere zou  
erlangen; doch dat hij omsloeg en zich  
tegen Jezus keerde, toen hij bespeurde, dat  
deze zijn verwachting niet in vervulling zou  
gaan, doch veelmeer op algeheele teleur-  
stelling zou uitloopen. Dat hij het geld  
minde en eindigde met op diefstal belust  
te zijn, is wel één der tekenen, waaruit  
zijn ongeloof bleek, maar toch is hij niet  
om die geldzucht uitgeworpen. Dat hij ten  
slotte afdroop en Jezus verried, was uit-  
vloeisel van 't feit dat hij merkte zich in  
Jezus bedrogen te hebben. Vastelijk had  
hij gemeend er op te mogen rekenen, dat  
hij, door zich aan Jezus te hechten, straks  
een hooge eereplaats in het Messiasche  
Koninkrijk zou erlangen. En eerst toen hij  
nu zag, hoe hij zich in dit vooruitzicht geheel  
bedrogen had, sloeg hij op eenmaal om,  
en toen kwam zijn volstrekt ongeloof en  
zijn booze natuur onmiddellijk zoo sterk uit,  
dat hij Jezus verried en aan zijn vijanden  
overleverde.

Dit nu heeft Jezus vooruit geweten, niet  
eerst bij nadere kennismaking, maar ter-  
stond toen hij hem riep, om hem als discipel  
aan zich aan te sluiten. Die aansluiting  
heeft Jezus toen ten volle doorgezet, gelijk  
we dan ook zien, dat hij evenals de andere  
jongeren de bijzondere gaven van wonder-  
macht ontving, om den Messias onder  
de bevolking van Israël te gaan prediken.  
En mag dit al op den eersten oogopslag  
een vreemd indruk maken, vergeet niet  
dat ook het Oude Testament ons in Bileam  
een man teekent, die niet tot het volk des  
Heeren behoorde en toch met wonderen  
gaven bedeeld werd. Het feit ligt er dan  
ook toe, dat Jezus zich niet in Judas ver-  
gist heeft, maar, niettegenstaande hij hem  
geheel doorzag, hem nochtans tot zijn  
discipel uitkoos. Hier zou nog voor

aarzelings plaats kunnen zijn, indien Judas  
ten slotte gebleken was slechts in zeer  
lichten zin ontrouw te zijn geworden. Maar  
hiervan was geen sprake. Zijn verraad, het  
meegaan met de patrouille van Cafaphas,  
om Jezus uit te leveren, en zijn aanvaarden  
daarvoor van de zilverlingen, verried ten  
slotte een zoo diep bedorven karakter, dat  
zijn innerlijke verkeerdheid voor Jezus niet  
verborgen had kunnen blijven. De conclusie,  
waartoe we komen, kan dan ook geen  
andere zijn, dan dat Jezus van de eerste  
ontmoeting af Judas' aard en karakter zeer  
wel doorgrond heeft, maar desniettemin,  
ja, we mogen zeggen juist deswege, hem  
onder zijn twaalfv heeft opgenomen.

Vraagt men nu, welk doel de Heere  
hierbij op 't oog kan hebben gehad, dan  
spreekt zich in dit gebeure duidelijk uit,  
dat Jezus in zijn discipelen niet den indruk  
heeft willen vestigen, alsof zijn discipelen  
op aarde, dat wil dus zeggen, dat de leden  
van zijn Kerk op deze aarde, enkel uitver-  
korenen ter zaligheid zouden zijn. Dit kon  
niet, daartoe leende zich ons zondig  
menschelijk geslacht niet. Jezus doorzag  
daarom van meet af, dat het worden zou,  
gelijk het dan ook feitelijk geworden is, en  
dat in zijn Kerk op aarde vele onheiligen  
en niet-uitverkorenen zich met zijn verkoren  
volk vermengen zouden. Met het oog op  
Judas mag dan ook gezegd, dat de Kerk  
op aarde nooit en nimmer onvermengd  
uit louter verkorenen ten eeuwigen leven  
bestaan heeft. In elke periode van het  
bestaan der Kerk verneemt ge telkens  
weer van onheilige inmengingen. Ditzelfde  
niet alleen uit in de klachten over allerlei  
onheiligheden, gelijk de apostel Paulus ons  
dit met name van de Kerk te Corinthe  
meldt, en het later in de zeven brieven  
aan de Kerken in Klein Azië door Johannes  
in de Apocalypse werd voorgehouden, maar  
vooral bleek dit, zoo dikwijls heftige  
vervolgingen uitbraken, en schier onmiddellijk,  
om die wreede vervolgingen te ontgaan, duiz-  
enden en nogmaals duizenden de Kerk ver-  
lieten, den Heiland prijsgaven, en tot hun af-  
godische diensten in hun eigen heiligh-  
dommen terugkeerden. Had nu de Heere  
Christus van zijn Kerk, waarin hij wist,  
dat het zoo loopen zou, een tooneel op-  
gehangen van een volmaakte Kerk, waarin  
geen afvallige zich bevinden kon, dan  
spreekt 't van zelf, dat in zulk een vol-  
maakte Kerkbeeld de feitelijke Kerk zich  
niet zou herkend hebben, en dat juist des-  
wege de afval van de Kerk in de Secte  
gedurig moest wederkeren, om dan, buiten  
de Kerk om, en op eigen gelegenheid, de  
proef te wagen, of er dan toch niet reeds  
op aarde een kring hoe klein dan ook van  
enkel heiligen kon gevormd worden. Het  
schaadt daarom, en is allerminst aan het  
welzijn en den bloei der Kerk bevorderlijk,  
zoo men ingang schenkt aan de meening,  
alsof Judas door den Christus voor een innig  
geloovig discipel zou zijn aangezien, en  
hem eerst later tegenviel. Het is en blijft  
volstrekt onaannemelijk, dat de Christus  
zich aldus in zijn discipel zou vergist  
hebben. We kunnen het voor ons zelf niet  
aannemen, dat de Heere zich in ons ver-  
gissen zou, ook al is het dat we nimmer  
in gewoon menschelijk contact met den  
Christus komen mochten, gelijk dit destijds  
aan de discipelen gund was. Het is  
daarom volstrekt ontoelaatbaar, dat we  
thans, persoonlijk, voor ons zelf en voor  
onze kinderen in de vaste overtuiging staan,  
dat de Christus ons kent en doorziet, en  
zich niet in ons kan vergissen, en dat we  
desniettemin zouden aannemen dat zulks  
het geval had kunnen zijn bij die twaalf,  
die de Heere opzettelijk uitgekozen had,  
om als zijn trawanten zijn getuigenis aan  
de wereld over te brengen.

Doch staat dit voor u vast, en bevestigt  
zich deze overtuiging telkens opnieuw voor  
u, zoo dikwijls ge nederknielt, om uw  
Heiland in de gebeden aan te roepen, dan  
is het hiermede ook voor u beslist, dat de  
Christus niet onvoorzien en ondoordacht  
Judas onder zijn twaalfv opnam, doch dat  
hij zulks met volkomen kennis van zaken  
deed, en het alzo deed met een doel van  
hoog aangelang. En zijt ge hiervan over-  
tuigd, dan bleek het doel dat hierbij  
beoogd werd, geen ander geweest te zijn,  
dan om er ons op voor te bereiden, dat  
zijn Kerk, gelijk ze de wereld inging  
en zich op deze aarde zou uitbreiden, geen  
Kerk der volmaaktheid zou wezen, maar  
sporen van het diepste bederf in zich zou  
dragen. Tot dit inzicht geraakt ge nog  
gereeder, zoo ge hierbij indenkt de houd-  
ing die door den Christus ten opzichte  
van Petrus is aangenomen. De schuld der  
drievoudige verloochening van zijn Heiland,  
die ten slotte op dezen verzen apostel  
zou komen te rusten, overviel Jezus in 't  
minst niet. Met een heilige voorwet-

schap voorzag de Christus reeds vooruit,  
wat hem van Petrus overkomen zou. Ook  
was hierbij geen sprake van gissen, maar  
eeniglijk van een stellig vooruit weten. Dit  
blijkt zoo stellig als het slechts kan uit de  
voorzegging die de Christus desdaagse  
in aller bijzijn aan Petrus deed, en deed  
in zoo hachelijk oogenblik en op zoo  
scherp omlijnde wijze. Jezus gaf Petrus  
niet een waarschuwing, om nu 't tot be-  
slissing zou komen, noch niet te aarzelen  
noch te weifelen, maar gaf hem integen-  
deel een voorzegging, een aankondiging  
in den meest beslistten vorm van wat hij  
zich ten laste zou laten komen. Er spreekt  
in de jammerlijke profetie die de Christus  
aan Petrus deed, zulk een nauwkeurige  
aanzegging, dat ieder bij het lezen gevoelt  
hoe de Heere Jezus vooruit, als we zoo  
zeggen mogen, doorleefde wat hem straks  
van zijn vurigsten discipel overkomen zou,  
en in deze profetie was een nauwkeurig-  
heid, die 't alles stiptelijk aangaf, hoe 't  
gebeuren zou, en dan ook toegegaan is.

Zelfs ontvingt ge bij 't lezen den indruk,  
alsof Jezus de praecisieit van wat te ge-  
beuren stond, schier overdreef, om Petrus  
aan te grijpen. Hij zou zijn Heiland ver-  
raden, of wilt ge, zijn band aan zijn Heil-  
land loochenen. Hij zou zulks doen tot  
driemaal toe. En zelfs den tijd waarin het  
zou plaats grijpen, gaf Jezus aan, door er  
de bepaling aan toe te voegen: »eer de  
haan zal gekraaid hebben.» een destijds al-  
gemeen gangbare aanwijzing van het mor-  
geuur. Er is alzoo geen sprake van een  
gewone waarschuwing die Petrus ontving.  
Met geen woord beproefde Jezus zijn apos-  
tel van dit verraad van zijn Meester af te  
houden. Het heette niet: »Gij zult in  
gevaar komen, om mij te verloochenen,  
doe het niet, laat mij uw waarschuwen!»  
Eer integendeel wordt zelfs de mogelijkheid,  
dat Petrus het niet zoo bitterlijk ver zou  
laten komen, stelliglijk uitgesloten. Het  
zou zoo gebeuren. Dat stond vast. En  
het zou gebeuren tot drie malen toe,  
en wel op dat vooraf aangegeven uur van  
den morgen. De mogelijkheid zelfs dat 't  
niet gebeuren zou, wordt door Jezus afge-  
sneed. Onbetwistbaar stellig kan en moet  
alzo beleden, dat de Heere Jezus hier iets  
dat toekomstig was, met stellige zekerheid  
geweten, en met vaste, onwrikbare be-  
slistheid aangekondigd heeft, zelfs tot in  
de kleinste bijzonderheden, en dat dit ook  
precies zoo uitgekomen is. Er is derhalve  
geen de minste twijfel aan, of Jezus heeft  
met volkomen zekerheid vooruit geweten,  
wat te gebeuren stond, en wat dan ook  
letterlijk alzo geschied is.

Te sterker spreekt hier deze voorwet-  
schap des Heeren, daar het hier een geval  
gold, dat op zich zelf alle hogere bedui-  
denis miste. Ware Petrus door de gewa-  
pende macht aangegrepen, en ware hij  
met de doodstraf bedreigd, indien hij  
niet met Jezus niet breken wilde, zoo zou, naar  
men vermoeden mag, Petrus niet zijn be-  
zweken, en zou hij den hardsten dood ge-  
troetseerd hebben, om zijn Goddelijke  
meester niet ontrouw te worden. Doch 't  
liep niet zoo hoog. Geheel de verloochening  
die Jezus hier voorspelde, verliep in de  
poort van het Rechthuis niet toe te reke-  
nen, en 't hem ten volle te vergeven, daar  
er immers juist zoo harstochtelijke liefde  
voor Jezus in sprak. Doch juist bij Jezus  
kon zulk een overweging geen oogenblik  
gelden. Het zou, hoe dan ook, het uit-  
geven van een betuiging zijn, dat hij niet  
tot de discipelen van zijn Heiland hoorde,  
en zulk een betuiging, waar en tot wien  
ook uitgesproken, moest altijd een verlooch-  
ening inhouden, en hiervoor kon niets  
tot verontschuldiging gelden. Op zich zelf  
zou men allicht gevraagd hebben, hoe de  
Heere Jezus, op zulk een oogenblik, toen  
het Kruis reeds voor hem gereed lag, aan  
zulk een verschoonbaar vergrijp, gelijk wij  
't allicht noemen zouden, zulk een aan-  
dacht kon schenken; doch juist hierin komt  
de hoogte, heilige ernst van den Christus  
uit, dat hij deze uitglijding van Petrus  
hem op 't ernstigste toerekende, zood-  
ernstig zelfs, dat Hij na zijn Opstan-  
ding aan de zee van Tiberias opzettelijk  
driemaal Petrus oppriep, om de stelligste  
verklaring van zijn berouw af te leggen,  
en zijn onverzettelijke liefde voor zijn  
Heiland te betuigen. Vast staat derhalve,  
dat de Heere Jezus over wat in veler oog

niet anders dan een min goed kunst-  
middelje zou geweest zijn, om persoonlijk  
te kunnen beluisteren wat Jezus in het  
Sanhedrin te lijden zou hebben, in geen  
enkel opzicht heen liep, het Petrus zoo  
hard als 't slechts kon, aanrekkende, en  
krachtens zijn stellige voorwetenschap,  
er Petrus tot driemaal toe voor gewaar-  
schuwd had.

Op dit gebeure met Petrus moest hier  
daarom zoo met nadruk gewezen worden,  
omdat hieruit de stellige wetenschap ons  
kan toekomen dat Jezus niet bij ver-  
gissing Judas Iscariot onder zijn twaalf  
discipelen opnam, maar dit deed met volle  
kennis van wat uit Judas worden, en hem  
van Judas overkomen zou. Bij Petrus en  
bij Judas was het dezelfde Jezus, en hoe  
zoudt ge dan kunnen beweren dat Jezus  
bij Petrus tot in het geringste en kleinste  
toe vooruit wist, wat hem door Petrus zou  
worden aangedaan, en dat hij zich daaren-  
tegen in Judas ten eenenmale zou vergist  
hebben. Wie hier van een vergissing  
spreekt, tast Jezus heilige persoonlijkheid  
aan, en perkt Jezus kennis en wetenschap  
van wat te gebeuren staat, tot onze mensche-  
lijke gissing in. Dit nu mag en kan niet.  
De Heiland die aan Petrus met aanwij-  
zing van dag en uur zijn drievoudige ver-  
loochening voorgezegt heeft, moet ook zijn  
discipel Judas Iscariot in zijn innerlijk  
wezen doorschouwd hebben, en moet vooraf  
geweten hebben, op welk demonisch ver-  
raad het met Judas ten slotte zou uit-  
loopen. Doch hiermede wordt dan ook  
volkomen bevestigd, wat we op den voor-  
grond stelden, t. w. dat de Heere Jezus,  
met het oog op de zondige gebrekkig-  
heid van wie straks zijn Kerk zouden  
vormen, in die Kerk ons niet het toon-  
beeld heeft voorgesteld van een vereeni-  
ging van enkel uitverkoren en boven alle  
zonde verheven leden, doch zooals het  
alle eeuwen door zijn en blijven zou, en  
eerst in de Volending zou ophouden te  
wezen, t. w. een vermenging van de uitver-  
korenen met veel anderen, die slechts tijde-  
lijk en in schijn zich bij zijn Kerk aansloten,  
maar wier afval en verloochening van hun  
Heere en Koning vooraf vast stond. Hierop  
nu heeft de Heere Jezus, met stellige voor-  
wetenschap, dan ook zijn Apostolaat geor-  
dend. Vandaar dat de twaalf niet zonder  
uitzondering, één voor één, schier heilige  
personen konden zijn. In dit Apostolaat  
toch moest zich vooruit de Kerk afspiege-  
len, gelijk ze straks te midden der wereld  
zich vertoonen zou. Ware 't nu het God-  
delijk voornemen geweest, om deze Kerk  
als een kleine groep van louter heiligen  
geheel van de wereld af te zonderen, wilt  
ge, in den trant gelijk de Dabisten zulks  
verstaan, zoo zou de Christus geen andere  
personen tot het Apostolaat hebben geroe-  
pen, dan eeniglijk de zoodanigen, die voor  
welken afval ook volstrekt onvatbaar waren.  
Nu het daarentegen uit de gesteldheid van  
ons zondig menschelijk geslacht voort-  
vloede, dat de Kerk, tot het jongste oor-  
deel toe, niet anders dan een gemengd  
gezelschap zou kunnen zijn, moest ook in  
de jongeren ditzelfde verscheijnsel zich uit-  
spelen.

Om het Apostolaat naar recht en reden  
te verstaan, en uit dit Apostolaat het wezen  
der Kerk af te leiden, gelijk het tot op  
de Volending op deze aarde zich zou voort-  
zetten, kon het daarom niet anders, of in  
het Apostolaat zelf moesten, zij 't ook ge-  
temperd, geheel dezelfde verscheijnselen  
zich aandienen, die straks de verschijning  
van de Kerk onder de volkeren zouden ken-  
teekenen. Gaat ge dan ook na, wat van  
dit Apostolaat gemeld wordt, dan vindt ge  
hooge geloofsvlucht gepaard met diep in-  
grijpende zwakheden, gelijk bij Petrus, ge  
vindt een twijfelzucht gelijk bij Thomas,  
ge vindt een verraad en ontrouw gelijk  
bij Judas, en ge vindt er niet minder een  
verschijning als van Paulus, die aanvanke-  
lijk de Kerk des Heeren verwoesten wil,  
maar, ten slotte tot bekeering gebracht,  
een der rijkste instrumenten wordt die de  
Christus zich uitkoos, om 't Koninkrijk  
Gods in deze zondige wereld, onder Israël  
niet alleen, maar ook onder de Heidensche  
volkeren, vasten voet te doen erlangen. Dit  
nu hangt rechtstreeks met de tegenstel-  
ling tusschen de zichtbare en onzichtbare  
Kerk samen. De zichtbare Kerk zou, zij  
't ook in veel ongunstiger evenredigheid,  
evenals het Apostolaat sterk uiteenlopende,  
ja zelfs verloochnende en verraderlijke  
elementen in zich kunnen bevatten, en  
alleen de onzichtbare Kerk droeg de zeker-  
heid in zich, dat haar leden als kinderen  
Gods eerst in het Vaderhuis jubelen zou-  
den, om straks in de ure der Volending  
de nieuwe menscheid op de nieuwe  
aarde te doen opleven.